

**BAD
MOTHER'S
VIRUS**

The title 'BAD MOTHER'S VIRUS' is centered on the page. The words are stacked vertically: 'BAD' on the top line, 'MOTHER'S' on the second line, and 'VIRUS' on the third line. The letters are in a bold, black, dotted font. Two stylized virus icons, each a grey sphere with small protrusions, are positioned on either side of the text, one to the left of 'MOTHER'S' and one to the right of 'VIRUS'.

**BAD
MOTHER'S
VIRUS**

SUZY K QUINN

Bad Mother's serie # 5

Bad Mother's Virus

Bad Mother's serie # 5

Copyright © 2026 Suzy K Quinn

Originele titel Bad Mother's Virus

Vertaling: Eduard Meinema

Website: www.transfiction.nl

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Suzy k Quinn / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403909981

NUR 333

All rights reserved.

Opgedragen aan

Dit boek is opgedragen aan mijn vader.

Je longen zijn nu in orde.

En iedereen die wil weten waar ik het over heb, komt daar aan het einde van het boek achter. :)

Er zijn geen kinderen geschaad tijdens het schrijven van dit boek, hoewel ze misschien meer tablet tijd dan normaal hebben gekregen. Dat wil zeggen: *tijd* op de tablet, niet tabletten.

Ik heb geprobeerd om thuisonderwijs te geven.

God helpe mij, ik heb het geprobeerd.

JANUARI

1 januari – Nieuwjaarsdag

9 uur

Ik verklaar 2020 tot het jaar van gezondheid en welzijn.

En met dat doel voor ogen zijn dit mijn voornemens:

Goede voornemens voor het nieuwe jaar

Ik zal NOOIT meer drinken. Nooit meer.

Ik word lid van een sportschool en *ga* ook naar de sportschool. Deze keer moet ik beide doen.

Ik zal alleen nog maar voedzaam eten voor Daisy koken. Ze is drie jaar oud en komt in een kieskeurige fase terecht. Ze houdt van geel eten. Mijn ontdekking dat je aardappelwafels en hash browns in de BROODROOSTER kunt bakken, heeft niet geholpen.

Ik ga trouwen en mijn oude leven als alleenstaande moeder achter me laten.

Ik heb vanochtend een flinke kater, dus het eerste voornemen is makkelijk, want ik wil nooit meer drinken.

Ik ben niet iemand die een paar beschaafde glazen wijn drinkt bij het eten. Ik ben iemand die *denkt* dat ze een paar beschaafde glazen drinkt, maar drie uur later de fles prosecco leeg heeft en op tafel danst terwijl ze Shot Gun zingt.

Ik ben benieuwd wat dit jaar zal brengen?

Het plan is:

Fit en gezond worden, met Alex trouwen, nog lang en gelukkig leven. Maar als ik één ding heb geleerd over het leven, dan is het wel dat je verrassingen kunt verwachten.

Toen Nick en ik ons verloofden, dacht ik dat we een huis op het platteland zouden kopen en in onze besmeurde laarzen door de bossen zouden wandelen, met Daisy tussen ons in, lachend om ons perfecte gezin.

Maar van de ene op de andere dag werd ik een alleenstaande moeder en trok ik in bij mijn ouders, mijn jongere zusje en mijn neefje, boven de pub van mijn ouders in Great Oakley.

Toen kreeg Nick een kind met mijn beste vriendin, Sadie, en mijn hoop op een stabiel gezin voor Daisy was vervlogen.

Ik had Nick natuurlijk niet terug moeten willen, maar je hoofd doet rare dingen als je hele leven op zijn kop staat.

Nadat de baby van Nick en Sadie was geboren, zag Nick Daisy niet meer en betaalde hij geen alimentatie meer.

Toen kocht Nicks moeder, Helen (die hem vreselijk verwent), *een landhuis* voor Nick in het dorp Great Oakley, vlakbij het huis van mijn ouders. Dus ik moest Nick en Sadie wel tegenkomen in de plaatselijke supermarkt.

Maar ik ging niet bij de pakken neerzitten. Ik heb mezelf bij elkaar geraapt en ben sterk geworden voor mijn dochtertje, heb een oud huisje gekocht, heb met Nick gevochten om alimentatie en heb een nieuw thuis gebouwd.

Mijn huisje is niet perfect. Een van de toiletten is geel zoals in de jaren 70 en het hele huis kraakt als het waait. Maar ik heb een geweldige huisgenoot: mijn neef John Boy, die in het leger met de harde hand heeft geleerd om schoon te maken en een groot deel van de dag bezig is met het schrobben van Kieren. Met tandenborstels...

Mijn ex-beste vriendin Sadie heeft Nick nu gedumpt en is naar Dubai verhuisd, waardoor Nick een alleenstaande ouder is geworden die zijn mojo en een flink deel van zijn haar heeft verloren, en bovendien gedwongen is om alimentatie te betalen.

Karma laat even op zich wachten, maar als het komt, is het meedogenloos.

En nu ben ik verloofd met Alex. De lieve, fatsoenlijke, hardwerkende Alex die ik al sinds mijn kindertijd ken en die het voor zichzelf heel goed voor elkaar heeft. Alex heeft vannacht in mijn huisje geslapen en staat beneden kaassoufflés te maken voor het ontbijt.

Er komt een moment dat ik Daisy moet vertellen dat Alex dit jaar haar officiële stiefvader wordt en dat we naar het grote huis van Alex verhuizen.

Ik heb het onderwerp van een bruiloft voorzichtig aangekaart, maar ik denk niet dat Daisy het begrepen heeft, want ze vroeg hoeveel pratende dieren er bij de ceremonie zouden zijn. Ik geef Disney hiervan de schuld. Ze hebben bruiloften naar mijn mening op een verkeerde manier aan kinderen verkocht.

10 uur

Alex heeft net een heerlijk ontbijt geserveerd: kaassoufflés op glanzende, witte borden en glazen rode bessensmoothie met basilicumblaadjes erin. Ik weet dat de

smoothieglasjes precies 5 cm achter de souffléborden zijn geplaatst, omdat ik Alex heb zien meten.

Omdat hij in de hotelbranche werkt, kan Alex nogal kieskeurig zijn als het om presentatie gaat. Hij is ook kieskeurig over zijn uiterlijk en is een goed verzorgde man. Zijn zwarte haar is altijd netjes geknipt, zijn gezicht geschoren en zijn kleding gestreken en perfect voor de gelegenheid.

Doordeweeks draagt Alex een pak. In het weekend draagt hij rijke-mensen-casual – in feite een pak, maar dan met een spijkerbroek in plaats van een pantalon. Soms knoopt hij een trui om zijn schouders, maar daar heb ik hem van weerhouden.

Soms heb ik het gevoel dat ik niet goed bij Alex' hoge normen voor uiterlijke verzorging pas, omdat ik krullend blondbruin haar heb dat er nooit netjes uitziet en ik sinds de geboorte van Daisy in elastische kleding leef.

Maar Alex en ik zijn al heel lang vrienden. Hij kent me, kent me echt, en ik ken hem ook. Het is het soort kennis dat verder gaat dan elastische kleding.

Daisy prikte in de kaassoufflé in plaats van hem op te eten, maar dronk de bessensmoothie op nadat het basilicumblad was verwijderd. Daarna vroeg ze om Coco Pops.

Ik bedankte Alex voor het gezonde ontbijt en zei hem dat 2020 een jaar van gezondheid en welzijn zou worden.

‘Dan begint het slecht,’ zei Alex. ‘Er is net een nieuw virus ontdekt in China. We kunnen weer te maken krijgen met SARS.’

Ik berispte Alex omdat hij zo negatief was.

‘Ik ben niet negatief,’ zei Alex. ‘Ik ben gewoon realistisch.’

Dat is wat alle negatieve mensen zeggen.

Maar eigenlijk vind ik het cynisme van Alex niet erg. Goede relaties kennen gezonde conflicten. Tenminste, dat zeggen mijn ouders.

Middag

Soms maakt mijn familie mij wanhopig.

Mam belde net. Omie Joan ligt in het ziekenhuis met een ‘vermoedelijk’ gebroken enkel en een hersenschudding.

Niemand heeft medelijden, want oma is gisteravond tot na 3 uur ‘s nachts op het oudejaarsfeest van Mam en Pap gebleven, ondanks dat haar (streng) meerdere keren werd aangeboden om haar naar huis te brengen.

Toen Alex en ik het feest verlieten, had Omie maar één oog open – en dat oog was maar half open. God mag weten hoe Omie het tot 3 uur ‘s nachts heeft volgehouden, dansend op die

enorme plateauzolen. En haar lange blonde haarextensies belemmerden haar zicht.

Geen wonder dat ze van de bar viel.

Laat in de middag

Alex, Daisy en ik hebben net Omie Joan in het ziekenhuis bezocht. Omie lag op de eerste hulp en vloekte en tierde omdat de verpleegsters haar gin-tonicblikjes en Mayfair-sigaretten in beslag hadden genomen.

‘Ze hebben mijn eyeopeners EN mijn zuurstof afgepakt,’ klaagde Omie, verwijzend naar haar alcohol en sigaretten. ‘Het enige wat ik nog heb is verdomde paracetamol.’

Omie zag er een beetje misplaatst uit in het ziekenhuis in haar glinsterende feestjurk, met uitgelopen make-up rond haar gerimpelde ogen en verwarde blonde haarextensies. Het ziekenhuispersoneel probeerde een moonboot voor haar enkel te vinden, maar slechts één arts wist waar de sleutels van de moonbootkast waren. En hij was gisteravond naar het oudejaarsfeest van het ziekenhuis gegaan.

‘Hij is normaal gesproken een formele man,’ zei de verpleegster. ‘Maar gisteravond heeft hij karaoke gezongen, toen werd hij een beetje emotioneel en vertelde hij iedereen over

zijn problemen op het werk. Ik denk dat hij zich vandaag niet zo lekker voelt.’

Ik denk dat dit een nette manier is om te zeggen dat de dokter stomdronken werd, hilde en vervolgens aan iedereen toegaf dat hij een medische nalatigheid had begaan.

23.00 uur

Althea belde net om te vragen of ik mijn Nieuwjaar lijst met dingen waar ik dankbaar voor ben al had geschreven.

Ik zei nee, ik had mijn goede voornemens voor het nieuwe jaar opgeschreven. Sinds wanneer is een dankbaarheidslijst een traditie?

‘Een dankbaarheidslijst is veel belangrijker dan voornemens,’ zei Althea. ‘Het laat de wereld zien waar je *absoluut* meer van wilt.’

Althea is mijn beste vriendin en komt soms met diepzinnige wijsheden, maar veel te vaak komen die wijsheden ‘s avonds laat.

‘Als je wilt, mag je mijn lijst beluisteren. Ter inspiratie,’ zei Althea. ‘Ik ben dankbaar voor mijn zelfverzekerde zoontje. Ik ben dankbaar voor mijn grote, sterke dijen, mijn vruchtbare, vrouwelijke lichaam en mijn zwarte krullenbos. Ik ben dankbaar

voor David Bowie, moge het universum ons zijn zegeningen schenken. En ik ben dankbaar dat de custarddonuts van Co-op veganistisch zijn. Jouw beurt.’

Ik vertelde Althea dat ik dankbaar was voor:

Mijn beste vriendin, Althea, die me dwingt om de wereld op een positievere manier te zien. Zelfs ‘s avonds laat.

Het leven in het dorp Great Oakley, vol vogels en bomen.

Mijn huisje, ook wel bekend als Daisy’s eerste echte gezinswoning.

Mijn schoonmaak huisgenoot, neef John Boy, die voornamelijk Pot Noodles, Maryland Cookies en Ginsters pasteitjes eet en daardoor zelden een bord vuil maakt.

Mijn verloving met een fatsoenlijke, aardige en financieel stabiele man, die van Daisy houdt *en* de wc-bril omlaag doet. Het heeft ongeveer drie decennia geduurd voordat Alex en ik samen kwamen. Ik ben dankbaar dat het eindelijk gelukt is.

Ik ben ook dankbaar dat ik vlakbij de pub van mijn ouders, de Great Oakley Arms, woon. Dat betekent dat ik mijn ouders, zusje en neefje regelmatig kan zien en gratis pintjes Guinness kan drinken. Ik woon ook maar een steenworp

verwijderd van mijn baan in de bar. *En* ik krijg gratis kinderopvang ter plaatse, oftewel de Crèche van Opa.

Al met al is het leven goed. Bedankt, Althea, dat je me vlak voor het slapengaan deze vermoeiende lijst hebt laten maken.

Ga nu maar slapen.

Donderdag 2 januari

Ochtend

Een interessant begin van het jaar.

Er zit een enorm gat in het dak van het huisje.

Alex maakte me om 6 uur 's ochtends wakker om me te vertellen dat de dakspanten kraakten.

‘Die kraken altijd,’ zei ik. ‘Het is een oud huisje. Het maakt geluiden. Net als wij allemaal, naarmate we ouder worden.’

Maar Alex stond erop om naar de zolder te gaan.

John Boy was al wakker en deed push-ups tegen de ontbijtbar, dus hij gaf Alex een zaklamp uit zijn survival box.

Ik wist niet dat John Boy een survival box had, maar blijkbaar bewaart hij er een onder zijn bed. Daarin heeft hij een (waarschijnlijk illegaal) gekarteld gevechtsmes, waterproof

lucifers, extra sterke Mexicaanse pijnstillers (absoluut illegaal), blikjes Monster Energydrank, Haribo-snoepjes en een klein kartonnen naaisetje van een Holiday Inn. Oh, en een Nitecore-zaklamp van 10.000 lumen, oftewel een verblindend heldere lamp.

Als ex-soldaat is John Boy altijd voorbereid op het ergste. En in zijn geval gebeurde er ook iets heel ergs: zijn been werd er in Afghanistan afgeblazen.

Daisy kwam binnenwandelen terwijl John Boy ons de survival box liet zien, engelachtig in haar *Dora the Explorer*-nachtjapon, met haar kleine blondbruine krullen nog helemaal in de war van het slapen.

‘Van mij?’ vroeg Daisy, terwijl ze naar de Haribo-snoepjes in de survival box wees.

John Boy gooide Daisy de grote zak snoepjes toe, zag toen mijn gezichtsuitdrukking en zei: ‘Voor na het ontbijt, oké Daisy-waisy?’

‘Vandaag geen snoepjes, Daisy,’ zei ik, terwijl ik de Haribo pakte. ‘Het is januari. Gezonde januari. De kerstman is nu weg. Deze snoepjes zijn voor de overlevingsdoos van John Boy. Als de wereld vergaat, heeft hij deze nodig om zijn tanden te laten verrotten.’

‘Van mij,’ besloot Daisy, terwijl haar mollige handjes zich om het knisperende Haribo-plastic klemden.

Er volgde een korte worsteling, waaruit ik als overwinnaar tevoorschijn kwam. Maar ik genoot niet van mijn overwinning, want die eindigde met Daisy die schreeuwde: ‘Je bent een stomme drakenkont!’

Alex was onder de indruk van John Boy’s overlevingsdoos en zei: ‘Je neef is een handige persoon om in de buurt te hebben als je in de problemen zit. Toen ging Alex naar de zolder en vertelde me dat er een enorm gat in het dak zat.

‘Iemand moet hier zo snel mogelijk naar kijken,’ zei Alex. ‘Wie heeft dit dak gebouwd? Het lijkt wel gemaakt van bezemstelen.’

Ik vertelde Alex dat een vriend van de familie, Alf Leake, het dak een jaar geleden had gebouwd.

‘Alf heeft een unieke manier van werken,’ legde ik uit. ‘Hij gebruikt geen elektrisch gereedschap en heeft geen busje. Hij fietste altijd naar het huisje met een aanhanger vol gereedschap en blikjes sardientjes.’

John Boy heeft aangeboden om het dak op te gaan en een zeil over het gat te gooien, maar Alex en ik hebben hem dat uit het hoofd gepraat.

‘Het is gevaarlijk om bij deze wind op dat dak te klimmen,’ zei Alex. ‘Zelfs met twee benen. Je moet het zeker niet proberen met één been.’

Ik was het met Alex eens.

Ik heb John Boy wel eens met zijn prothese op een ladder zien klimmen. Het is angstaanjagend om te zien hoe hij om de andere sport uitglijdt. Mijn neef is ongelooflijk dapper, maar moed en domheid gaan vaak hand in hand.

Vooraf bij harde wind.

John Boy stak zijn kin naar voren en zei dat hij met zijn prothesen alles kon doen wat een persoon met twee benen ook kon doen. Vervolgens daagde hij Alex uit voor een sprint van 100 meter in de vroege ochtend.

Alex weigerde verstandig en zei dat het buiten ‘koud en gevaarlijk was’. Maar waarschijnlijk wist hij dat John Boy zou winnen. Zowel Alex als John Boy joggen elke dag, maar John Boy doet dat in het donker met een rugzak vol blikken bonen op zijn rug.

Ik heb Alf gebeld om naar het dak te komen kijken, maar hij heeft zijn vaste telefoon nog niet opgenomen.

Ik blijf het proberen.

Halverwege de ochtend

Omie Joan heeft het ziekenhuis verlaten, hoewel ‘verlaten’ misschien een te vriendelijk woord is.

Het klinkt alsof ze haar in een moonboot hebben vastgebonden, haar een paar krukken in haar handen hebben geduwd en haar de deur uit hebben gegooid.

Je kunt het ze niet echt kwalijk nemen. Omie zong heel luid toen we gisteren de afdeling verlieten.

Het dak maakt nu echt huilende geluiden. Je voelt de wind binnen en het huisje is ijskoud.

We hebben een afwasbak, Daisy’s potje en een mengkom onder het gat gezet om het regenwater op te vangen dat op de zolder valt, en ik heb Daisy’s dinosaurus tent uitgespreid voor extra waterdichtheid.

John Boy zegt dat de tent misschien kapot gaat, maar dat geeft niet. Ik wil nooit meer in die tent slapen.

Ik probeer nog steeds Alf Leake te bereiken, maar hij neemt niet op.

Als hij niet snel antwoordt, moet ik een nooddakdekker inschakelen. Dat is niet ideaal, want Alf heeft een unieke stijl van timmeren die niet veel mensen in het vak hebben.

Het is echt veel beter als Alf het dak zelf repareert.

Avond

Alex en ik hebben net Omie Joan bezocht.

Ze is aan het herstellen in haar bejaardentehuis en leek opgewekt – waarschijnlijk omdat ze een handtas vol pijnstillers heeft gekregen.

Alex stelde Omie veel relevante medische vragen over haar enkel, bijvoorbeeld of ze haar scheenbeen of kuitbeen had gebroken.

‘Je bent een slimme jongen, je weet veel over gebroken enkels,’ zei Omie. ‘Heb je een medische opleiding gevolgd?’

‘Nee,’ zei Alex. ‘Ik heb gewoon veel geskied.’

Omie zei dat het toch geen breuk was, maar een verstuiking en dat de moonboot slechts een paar weken als versiering diende.

Dat is dus goed nieuws.

Toen we weggingen, stelde Alex voor om Omie Joan op zijn particuliere ziektekostenverzekering te zetten, maar ik betwijfel of er een verzekering is die haar zou accepteren. Ze heeft alle mogelijke medische aandoeningen, en bovendien drinkt ze, rookt ze, eet ze broodjes met spek en schrokt ze dagelijks een familiezak Murray Mints naar binnen.

‘Ik weet zeker dat ik iets kan regelen,’ zei Alex. ‘Ik moet alleen even een paar telefoontjes plegen.’

Ik vertelde Alex dat Omie Joan moreel gekant is tegen particuliere behandelingen en graag een ziekenhuiszaal deelt met andere mensen.

‘Het is niet alleen voor haar eigen bestwil,’ zei Alex. ‘Het is ook voor de andere patiënten. Het moet voor hen moeilijk zijn geweest om te herstellen met al dat gezang.’

Vrijdag 3 januari

3 uur ‘s nachts

Ik kan niet slapen vanwege al dat gedruppel, gekletter en gespetter op het dak, en omdat ik bang ben dat het potje en de stomme dinosaurus-tent het water niet zullen kunnen vasthouden.

Het regent nu behoorlijk hard.

Alex is hier en slaapt naast me.

Ik ben geneigd hem wakker te maken voor gezelschap tijdens deze Japanse watermarteling.

Drup. Drup... drup.

Dat hoort bij een relatie, toch? Samen lijden.

Maar ik heb Alex onbaatzuchtig laten slapen, omdat hij morgen voor zijn werk naar Singapore vliegt.

Ik ben een goed mens.

Ochtend

Alex werd vanochtend vrolijk en opgewekt wakker en wilde zijn reis naar Singapore bespreken en speculatieve trouwplannen maken.

Ik was moe en prikkelbaar en had geen zin om plannen te maken.

Dus Alex en ik hebben onze eerste meningsverschil als verloofd stel gehad.

Alex zei dat hij het geweldig vond als ik boos werd.
Betuttelende eikel.

Middag

Alex vliegt vanavond naar Singapore, maar vroeg of ik hulp nodig had bij het vinden van een dakdekker voordat hij vertrok.

‘Ik blijf Alf proberen,’ zei ik. ‘Als hij voor het weekend niet reageert, probeer ik iemand anders. Maar ze moeten wel verstand hebben van dakbedekkingstechnieken uit de jaren twintig.’

‘Waarom kom je niet bij mij wonen terwijl dit dakprobleem speelt?’ stelde Alex voor. ‘We gaan dit jaar toch samenwonen.’

Ik vind het een leuk idee om in het grote, luxe huis van Alex te gaan wonen, maar ik denk dat het voor Daisy nog te vroeg is.

‘Daisy heeft tijd nodig om te wennen aan ons verlovings,’ zei ik.

‘Nou, waarom denk je er niet eens over na?’ zei Alex. ‘Voorlopig is het prima om heen en weer te reizen naar jouw huis, maar er is maar één douche. Dat zal vroeg of laat tot ruzie leiden.’

‘Wat is er mis met één douche?’ zei ik. ‘Ik ben opgegroeid in een huis met één douche. Boven een badkuip.’

‘Juliette,’ zei Alex, terwijl hij mijn handen pakte. ‘Je naïviteit kan soms charmant zijn. Maar in godsnaam, laten we ons huwelijk een kans geven.’

Toen vertrok hij naar Singapore.

Zaterdag 4 januari

Nick bezoekweekend

Ochtend

Nick klopte vanmorgen om 6 uur op mijn deur.

Hij droeg zijn midlifecrisis-outfit van een strakke zwarte spijkerbroek, een sweatshirt met doodshoofd en een leren jas, en

stond op een elektrische scooter, zijn dunner wordende bruine haar wapperend in de wind.

‘Wat doe je hier in vredesnaam?’ vroeg ik. ‘Je moet Daisy om 9 uur ophalen. Je bent drie uur te vroeg.’

‘Ik wilde mijn Daisy-schatje zien,’ zei Nick, terwijl hij een roze helm uit zijn Adidas-rugzak haalde. ‘En haar een ritje geven op mijn nieuwe scooter. Cool, toch?’

‘Waar is je tweejarige zoontje?’ vroeg ik. ‘Thuis, met lucifers aan het spelen?’

‘Horatio heeft gisteravond bij mama geslapen,’ zei Nick, zonder me echt aan te kijken. ‘Ik had even rust nodig. Peuters zijn heel intensief.’

‘Waarom ben je zo vroeg hier?’ vroeg ik. ‘Je staat nooit vroeg op. Je bent een nachtbraker.’

Wat een nette manier is om ‘lui’ te zeggen.

Nick zei dat hij de hele nacht was opgebleven om The Sopranos te kijken.

Ik herinner me nog dat Nick vroeger, toen we samenwoonden, hele nachten lang series keek. Daar hoorde altijd een fles whisky bij.

‘Je ruikt naar alcohol,’ zei ik. ‘Het verbaast me dat er geen fruitvliegjes om je heen zoemen. Je neemt Daisy niet mee als je de hele nacht hebt zitten drinken.’

‘Ik ben helemaal nuchter,’ verzekerde Nick me. ‘Ik ben om 3 uur ‘s nachts gestopt met drinken. Stel me een vraag. Een wiskundevraag.’

Ik vroeg Nick om eenentwintig met zeven te vermenigvuldigen.

Irritant genoeg gaf Nick het juiste antwoord, terwijl ik het resultaat op de rekenmachine van mijn telefoon moest controleren. Maar het was nog *erg* vroeg.

‘Je was om 6 uur ‘s ochtends nooit zo vrolijk zijn als je nuchter was,’ beschuldigde ik hem. ‘Wat ben je aan het doen, Nick? Ga naar huis en slaap je roes uit.’

Nick knipperde met zijn grote blauwe acteursogen en perste er een paar tranen uit. ‘Ik had gewoon een avondje vrij nodig, Julesy,’ jammerde hij. ‘Het ouderschap is zo meedogenloos. En nu ga je trouwen met die chique mooi boy, wat heb ik dan nog om naar uit te kijken?’

Nick trok zijn dikke wenkbrauwen samen. ‘Ik ben zo ongelukkig, Julesy. Ik ben alles kwijt. Jou. Sadie. Mijn haar, tot op zekere hoogte.’

‘Je moet dankbaar zijn voor wat je hebt,’ zei ik. ‘Je hebt twee gezonde kinderen. Toegegeven, van twee verschillende vrouwen, maar ze zijn nog steeds gezond. Je moeder heeft een huis en een Volvo voor je gekocht. Je bent beter voorbereid op

het ouderschap dan ik. Verman je, Nick. Als je nog eens zoiets doet, gaan we terug naar de rechter.’

Nick schoot toen weg, met zijn hoofd gebogen als een berispte puppy. Als hij een staart had gehad, zou die stevig tussen zijn benen hebben gezeten.

Het begon te regenen toen Nick over het landweggetje reed, wat het melancholische beeld nog versterkte.

Dit is een slechte ontwikkeling.

Nick ging de laatste tijd zo veel beter. Ik hoop dat hij niet terugvalt in zijn oude drinkgewoontes. Daisy verdient een vader die zijn verantwoordelijkheid neemt, niet iemand die onder de tafel in slaap valt.

Ik vertelde Daisy dat papa zich niet lekker voelde en dat ik hem naar huis had gestuurd.

Daisy vroeg of Nick ‘bierziek’ was.

Het is schokkend dat mijn driejarige die woorden kan gebruiken, maar het is een weerspiegeling van mijn relatie met haar vader. Chaotisch en moeilijk.

12 uur

Nick belde net, hij klonk ziek en berouwvol. De wazige, dronken nepvrolijkheid was verdwenen. Hij verontschuldigde

zich voor het feit dat hij de hele nacht had zitten drinken en zei dat hij probeerde weer aan het werk te komen als acteur.

‘Daarom ben ik zo depressief,’ zei hij. ‘Er is nooit iets te doen in januari. Het seizoen is voorbij.’

‘Kom je Daisy dan ophalen?’ vroeg ik.

Nick zei dat hij helaas een maagvirus had opgelopen, maar dat hij morgen waarschijnlijk weer beter zou zijn.

Dat betekent dat hij nu in bed ligt met een enorme kater.

15.00 uur

Het dak van het huisje is net ingestort!

John Boy, Daisy en ik zijn naar de pub van mijn ouders gevluht, met onze spullen, net als vluchtelingen.

We zitten nu in de flat boven de pub, eten chocoladekoekjes en worden door Mam in de watten gelegd.

Het is eigenlijk best leuk. We verdienen het om in de watten gelegd te worden: het *was* een schok om een groot stuk van het plafond van de keuken in de pan met bonen te zien vallen die ik aan het koken was.

Ik moet echt die bonen opruimen, maar we zijn haastig vertrokken omdat John Boy zei dat het huis ‘op een bominslag’

leek en ‘onveilig’ was. Ik nam dat serieus, want John Boy heeft echte bominslagen gezien.

Mam heeft de hele middag naar Alf Leake gebeld. Een deel van mij hoopt dat ze hem te pakken krijgt, maar een ander deel van mij heeft medelijden met Alf als dat gebeurt.

Mam ziet eruit als een vrolijke ziel, met haar roze geverfde haar, haar mollige figuur en haar donzige truien, maar als ze haar geduld verliest, vluchten volwassen mannen naar de bergen.

Avond

Ik vind het erg leuk om weer in de pub te zijn.

Het is erg vol met mij, John Boy, Daisy, Mam, Pap, mijn kleine zusje Brandi en neefje Callum, maar we passen allemaal prima bij elkaar.

De eettafel is een beetje klein als we allemaal samen eten, maar Callum heeft zelf een extra tafel gemaakt van Lego.

Brandi zit nu ook nooit langer dan vijf minuten aan tafel, omdat Pap mobiele telefoons tijdens het eten heeft verboden. Mijn kleine zusje behoort tot de generatie ‘mijn telefoon is een extra ledemaat’ en kan niet lang zonder haar met diamantjes bedekte iPhone.

We hebben heerlijk Chinees eten besteld, plus een cheesecake (in de aanbieding) en een blik koekjes.

Ik weet dat dit mijn gezondheidsjaar is, maar het is onbeleefd om Chinees eten en cheesecake te weigeren als je te gast bent bij iemand thuis.

Ik zie vandaag als een opmaat naar mijn jaar van gezondheid. Ik ga er binnenkort goed mee beginnen.

Terwijl we op kroepoek knabbelden, klaagde ik dat Nick om 6 uur 's ochtends halfdronken was komen opdagen.

‘Vorig jaar ging het zo goed met hem,’ zei ik. ‘Maar nu vervalt hij weer in zijn drinkgewoontes van vroeger. Wat is er aan de hand?’

‘Hij is van streek omdat jij gaat trouwen,’ zei mama. ‘Je moet hem de tijd geven om te rouwen. Hij heeft net ontdekt dat de liefde van zijn leven met iemand anders gaat trouwen.’

‘Ik ben niet de liefde van Nicks leven,’ zei ik. ‘Hij is de liefde van zijn eigen leven.’

‘Nou, jij komt op de tweede plaats,’ zei Mam. ‘Luister, je gaat trouwen. Dat is een definitief einde voor jou en Nick, nietwaar? Er is nu geen weg terug.’

‘Het was definitief voorbij toen Nick een kind kreeg met een andere vrouw,’ zei ik. ‘Hoe kon hij dat niet weten?’

‘Mannen zijn dom,’ zei Mam.

‘Dat vind ik niet leuk, Shirley,’ zei Pap. ‘Ik ben een man en ik ben niet dom. Ik doe mijn boekhouding zelf en lees elke dag een belangrijke krant.’

Mam zei dat Pap intellectueel was, maar geen gezond verstand had.

‘Ik heb veel gezond verstand,’ zei Pap. ‘Wie heeft de bierkelder op kleur gesorteerd? Ik. Als ik het aan jou had overgelaten, zou het een chaos zijn.’

‘Iemand met gezond verstand zou zijn eigen haar niet knippen om een paar pond te besparen,’ zei Mam. ‘Een man van in de zestig hoort waardig, kortgeknipt haar te hebben, zoals George Clooney. Jij ziet eruit als een slecht gemaaid gazon.’

‘Ik ben geen ijdele man, Shirley,’ zei Papa. ‘Het kan me niet schelen wat jij of iemand anders van mijn uiterlijk vindt.’

Dat is waar. Als Pap om de mening van anderen gaf, zou hij geen fietsbroek binnenshuis dragen of een muts die op een thememuts lijkt.

Zondag 5 januari

Bezoek van Nick

10 uur

Ik heb Daisy net bij Nick afgezet.

Daisy was enthousiast om Nick te zien, omdat ze nog te jong is om te beseffen hoeveel therapie ze later voor hem zal moeten betalen.

‘Papa’s huis!’ zei Daisy toen we bij de pastorie aankwamen. ‘Horry! Horry! Mama, ik zie mijn broertje!’

Ze bedoelde haar kleine broertje, Horatio.

Daisy en Horatio spelen nu leuk samen, wat goed nieuws is. Daisy heeft altijd goed met jongens kunnen opschieten, waarschijnlijk omdat haar grote neef Callum haar op jonge leeftijd het plezier van speelgoedwapens heeft bijgebracht.

Nick was gedoucht en nuchter toen hij naar de deur kwam, en zag eruit als de knappe acteur die hij is – behalve dan zijn rode, bloeddoorlopen ogen en kale plekken.

Ik zag dat er veel Peroni- en Monkey Shoulder-flessen in zijn recyclingbak stonden. Hij zou die bak echt niet op de stoep moeten laten staan, waar iedereen hem kan zien. Great Oakley is een kleine gemeenschap en mensen beoordelen elkaar. Daarom breng ik mijn prosecco flessen rechtstreeks naar de recyclingbak op de vuilstort.

Ik vroeg Nick hoe het met hem ging. ‘Niet goed,’ zei hij.

‘Het is zo deprimerend om een kalende acteur te zijn,’ voegde hij eraan toe. ‘Haarvooroordelen zijn een reëel probleem in de acteerwereld, Jules. Mensen praten over etniciteit en

seksisme. Maar hoe zit het met haarvooroordelen? Kalende mannen worden volledig getypecast – *als* we al werk krijgen.’

Toen keek Nick me met zijn grote, oprechte blauwe ogen aan. ‘Julesy, als ik een goede acteerrol zou krijgen, iets voor de lange termijn, zou je dan overwegen om me terug te nemen?’

Ik lachte. Tot besepte ik dat hij het serieus meende.

‘Ik ga trouwen,’ zei ik. ‘Ik ben gelukkig.’

‘*Wij* waren gelukkig,’ zei Nick. ‘*Wij* gingen trouwen. Is er iets wat ik kan doen om dit op te lossen?’

Ik zei tegen Nick dat hij zich moest vermannen en zich niet meer moest gedragen als een slecht huisfeest uit de jaren 90.

Nick keek toen verdrietig en zei: ‘Ik heb alles verpest, hè?’

Het komt zo zelden voor dat Nick enige verantwoordelijkheid neemt, dat ik even medelijden met hem had. Toen zag ik de recyclingbak weer en voelde ik minder medelijden. Nick brengt zichzelf echt ongeluk.

Middag

Ik ben net terug van een lunch bij Althea thuis in Bethnal Green.

We hebben lekker bijgepraat over bruiloften.

Nou ja, ik dan.

Althea zei dat bruiloften een kapitalistische ceremonie van eigendom zijn, en feliciteerde me vervolgens met het feit dat ik tijdens de kerstdagen wat was aangekomen.

‘Het is goed om te zien dat je je vrouwelijke rondingen omarmt,’ zei Althea, terwijl ze demonstratief met haar grote achterwerk schudde en met haar zwarte krullen zwaaide. ‘De volgende stap is je beha weggooien en alles laten hangen. Bevrijd de Duffy tweeling.’

Als goede vrienden eerlijk zijn, dan is Althea mijn allerbeste vriendin.

Ik vertelde Althea dat ik *eigenlijk* van plan was om dit jaar minder te eten, strakker te worden en gezonder te leven.

‘Ik ga juist stevigere beha’s dragen,’ zei ik. ‘Ik heb sportkleding besteld en ben lid geworden van een sportschool. Nou ja, bijna lid geworden. 2020 wordt mijn gezondheidsjaar.’

Althea was het ermee eens dat 2020 astrologisch gezien belangrijk zal zijn voor de gezondheid. Haar hippie-achtige voodoo-astrologische voorspellingen zijn vaak angstaanjagend nauwkeurig, vooral wanneer ze ze combineert met trendgegevens van Facebook.

We hadden het over ideeën voor een bruiloftsbuffet en ik gaf domweg toe dat het buffet misschien niet veganistisch zou

zijn, waardoor Althea in een tirade uitbarstte over hoe de vleesindustrie de planeet vernietigt.

Althea is een aantrekkelijke vrouw, maar als ze tekeergaat, wordt haar mond extra groot en kikkerachtig en puilen haar ogen een beetje uit haar hoofd.

Althea zei dat de consumptie van dieren een dodelijk nieuw virus in China had veroorzaakt dat wel eens een wereldwijde pandemie zou kunnen worden. Maar Althea's 'feiten' over de vleesindustrie zijn vaak sensationeel. Ze zegt ook dat de kipnuggets van McDonald's gemaakt zijn van bedreigde tijgers.

'Doe dit jaar op zijn minst mee aan Veganuari,' zei Althea. 'Als je geen veganistische bruiloft kunt houden, doe dan een veganistische maand.'

'Het is nu een beetje laat, nietwaar?' zei ik. 'We zijn al vijf dagen in januari en ik heb mezelf al een kater aan de mix aan broodjes bacon, volle Lattes en Cadbury-chocoladerepen gegeten.'

Althea wuifde mijn bezorgdheid weg en zei dat Veganuari toch maar een gimmick is.

'De wereld bevrijden van moord en corruptie kan op elke dag van het jaar beginnen.'

Ik stemde toe om mee te doen aan Veganuari, vooral omdat ik het een goed idee vind. Maar ook om Althea te laten stoppen met het laten zien van foto's van dieren die gemarteld worden.

Althea maakte Veganuari aantrekkelijker door me mooie beroemdheden, gewichtheffers en Olympische atleten te laten zien die allemaal een plantaardig dieet volgen.

Ik was verrast om te ontdekken dat Arnold Schwarzenegger en Ariana Grande allebei plantaardig eten. Aantrekkelijke, fitte mensen vormden een overtuigend argument.

Laat in de middag

Ik heb net een enorme ruzie gehad met Nick. Ik vroeg hem om Daisy vandaag bij de pub af te zetten en legde uit dat ik bij mijn ouders logeer terwijl het dak van het huisje wordt gerepareerd. Nick beschuldigde me ervan de voogdijregeling te schenden door in 'overvolle' omstandigheden te verblijven.

'Je hebt de exclusieve voogdij gekregen op basis van het feit dat Daisy haar eigen slaapkamer heeft,' zei Nick. 'Als je weer met je gezin in de pub gepropt zit, geldt dat als een verandering in de omstandigheden.'

Nick bleef maar doorgaan over ‘ongeschikte’ omstandigheden en zei dat het onaanvaardbaar was dat *zijn* dochter een bed deelde.

‘De helft van de wereld deelt een bed met hun kinderen,’ zei ik. ‘Dat is volkomen normaal.’

Hoewel ik het stiekem niet natuurlijk vind om de hele nacht door Daisy in mijn gezicht geschopt te worden.

‘En we logeren maar tijdelijk bij mijn ouders,’ zei ik. ‘Het dak van het huisje is ingestort, maar het wordt gerepareerd.’

Nou ja, min of meer.

Ik heb Nick niet verteld dat ik Alf nog steeds niet heb kunnen bereiken.

‘De vorige keer dat je bij je ouders woonde, zei je ook dat het tijdelijk was,’ zei Nick. ‘Maar je bent daar maanden gebleven. Ik bel morgen meteen de gezinsbegeleider.’

‘Heb je de gezinsbegeleider onlangs je recyclingbak laten zien?’ vroeg ik. ‘En dat terwijl je maar voor één kind hoeft te zorgen. Je wilt geen gezamenlijke voogdij over Daisy, Nick. Je wilt me straffen omdat ik ga trouwen.’

Nick zweeg en ontkende vervolgens alles. Dat is zijn standaardreactie als hij oneerlijk is.

‘Dit is noodhuisvesting,’ zei ik. ‘En we gaan dit jaar bij Alex wonen. Zijn huis is allesbehalve overbevolkt. Daar is veel te veel ruimte.’

Nick zei dat hij me in de rechtbank zou zien.

Ik was geneigd om een van Paps wandelschoenen naar Nick te gooien toen hij wegging, maar mijn gewelddadige neigingen werden de vorige keer in de rechtbank genoemd. Ik kan beter geen olie op het vuur gooien.

Ach, waar maak ik me druk om? Nick zal niet *echt* opnieuw gezamenlijk verblijf aanvragen. Hij kan Horatio amper aan. Nick zegt dit omdat ik met Alex ga trouwen en hij ruzie wil zoeken.

Wanneer wordt hij eens volwassen?

Avond

Laat op de avond gebeld met Alex. Het gaat goed in Singapore en zijn groep gaat daar misschien een aantal hotels overnemen. Alex zat in het vliegtuig *en* mailde toen we elkaar spraken, maar hij zei dat hij zijn laptop nu weg zou leggen voor een welverdiende rustperiode van zestien uur.

‘Ik heb besloten om dit jaar minder te werken,’ zei Alex. ‘En me te concentreren op jou, Daisy en de bruiloft.’

Het was een mooi gebaar, maar ik weet met wie ik trouw. Alex begrijpt niet hoe hij het gaspedaal moet loslaten. Het was 3 uur 's nachts in Singapore en hij was net gestopt met werken.

Rust voor Alex betekent slapen tijdens een vlucht van zestien uur tussen twee werkafspraken in.

Maandag 6 januari

8 uur

Alf Leake heeft net gebeld. Hij kan vandaag komen kijken naar het huisje en wilde weten of er elektrische verlichting is.

‘Natuurlijk is er elektrische verlichting,’ zei ik. ‘Hoe zouden we anders 's nachts iets kunnen zien?’

Alf zei dat hij thuis geen elektrische verlichting had en dat alles op batterijen werkte. Ik heb niet gevraagd hoe hij zijn mobiele telefoon oplaadt, omdat ik weet dat hij er geen heeft.

Ik hoop dat het dak snel gerepareerd is. Ik ben het zat om mijn bed met Daisy te delen – ze is een woeste windmolen die me de hele nacht in mijn gezicht schopt.

Ik kan ook niet uitslapen in de pub, want Pap wordt om half zes wakker en zet Radio 4 op vol volume aan. Dan wordt

Mam om zes uur wakker en maakt ze ruzie met Pap over huishoudelijke zaken tot ver na zeven uur.

12.00 uur

Alex is net geland op Heathrow en gaat meteen naar zijn kantoor in Londen.

‘Daar gaat mijn voornemen om het dit jaar rustiger aan te doen en minder te werken’, zei ik.

‘Ik doe geen hotelzaken in Londen,’ zei Alex. ‘Ik ben bezig met een verrassing voor Daisy voor als jullie samen bij mij komen wonen.’

Ik vroeg wat de verrassing was, maar Alex wilde het me niet vertellen.

‘Nee, echt,’ zei ik. ‘Vertel het me.’

Maar irritant genoeg wilde Alex dat niet.

Ik hoop dat hij geen hamster voor Daisy koopt. Dat zijn ellendige, luidruchtige, angstige huisdieren die na een jaar doodgaan, waardoor je met een gebroken hart achterblijft. Ik spreek uit ervaring.

Ik vertelde Alex dat Alf vandaag naar het dak van het huisje kijkt en dat Nick had geklaagd dat Daisy en ik een kamer delen in de pub.

‘Idioot,’ zei Alex simpelweg.

‘Nick had het over een nieuwe aanvraag voor gezamenlijke voogdij,’ zei ik.

‘Idioot,’ zei Alex opnieuw.

Ik vroeg hoe Alex’ reis naar Singapore was verlopen, en hij zei dat het heel goed was gegaan.

‘We dachten dat dit virus in Centraal-China de zaken zou compliceren,’ zei Alex. ‘Maar SARS is uitgesloten en er is geen bewijs van overdracht van mens op mens.’

Ik vroeg Alex wat SARS was.

Ik hoorde Alex zijn wenkbrauwen optrekken toen hij zei: ‘Een virus dat 774 mensen heeft gedood. Maar je onwetendheid over wereldzaken is een van de vele redenen waarom ik van je houd, Juliette. Het is verfrissend om in de buurt te zijn van iemand die niet de hele dag aan rampen denkt.’

Wat weer neerbuigend aanvoelde. Ik heb uitstekende kennis van wereldpolitiek en kan je alle winnaars van het Eurovisiesongfestival sinds de jaren negentig opnoemen. *En* de winnende liedjes zingen.

Toch heb ik besloten om naar het internationale nieuws te gaan kijken, zodat Daisy niet opgroeit met het horen van haar slecht opgeleide moeder die door haar stiefvader betuttelend wordt behandeld.

Ik moet zeggen dat ik niet wil horen over mensen die in het buitenland worden neergeschoten, gebombardeerd, vermoord, enz. Ik ben heel tevreden met de vreedzame wereld om me heen. Maar het lijkt erop dat het kijken naar een dagelijks overzicht van de ergste dingen in het leven een educatieve maatstaf is, en ik ben vastbesloten om een goed rolmodel voor Daisy te zijn.

Dus nu ben ik een onwillige veganist en een onwillige nieuwsvolger.

Ik moet snel wat ruggengraat krijgen, anders krijg ik bloedarmoede en voel ik me ellendig.

Dinsdag 7 januari

Ochtend

Alex heeft last van jetlag, dus hij is gisteravond niet langsgekomen. In plaats daarvan haalt hij zijn slaap in op het landgoed van Dalton.

Het voelt heel vreemd om te bedenken dat Daisy en ik dit jaar naar het enorme huis van Alex verhuizen, met zijn gigantische keuken, fitnessruimte en onnodig lange grindoprit.

Hoe onderhoud je 100 meter grind? Als gastvrouw van het Dalton Estate zal ik daar achter moeten komen.

Middag

Alf heeft zojuist het dak van het huisje bekeken. Hij noemde het een ‘verdomde ramp’ en zegt dat het veel werk zal zijn om het te repareren.

‘Ik had vreselijke staar toen ik die klus deed,’ zei Alf. ‘En ik was te trots om de jonge jongens op het bouwterrein te vragen de labels op het hout te lezen. Ik heb alles met afrasteringspalen gedaan. Ik vroeg me wel af waarom het materiaal zo makkelijk te zagen was.’

Ik vroeg Alf hoe het nu met zijn ogen ging, en hij zei: ‘Eén ervan is in orde.

Alf heeft het dak met een zeil afgedekt zodat het niet lekt en zegt dat hij meteen aan de slag gaat.

‘Ik zal ook al je plafonds opnieuw doen,’ zei Alf. ‘En als excuses zal ik je zolderruimte verbouwen.’

Ik maak me een beetje zorgen dat Alf het werk met slechts één werkend oog doet, maar aangezien hij de vorige keer het dak heeft gedaan terwijl geen van zijn ogen goed werkte, laat ik hem zijn gang gaan.

Alf gaat de komende dagen de materialen, timing enz. uitwerken en me dan vertellen hoe lang de reparaties zullen duren.

Ik wil nu echt terug naar mijn eigen bed. Een slechte nachtrust maakt de sombere, koude winter nog veel erger.

Woensdag 8 januari

Laat in de avond

Alex kwam vanavond om 20.00 uur naar de pub voor een ‘vroeg diner’ – lang nadat we allemaal al gegeten hadden. Hij wilde mijn ouders niet tot last zijn door in hun keuken te koken, dus bracht hij een selectie heerlijke niet-veganistische producten mee uit zijn hotel in Canary Wharf.

Ik keek verlangend naar de zalmfilets, bestrooid met chorizo, en het citroen meringuetaartje met verse room. Maar ik had mijn Veganuuri-diner al gegeten: een stokbrood met Flora-spread en drie Oreó’s.

Alex vroeg me of ik nog steeds op de hoogte was van de actualiteit, maar ik zei hem dat ik voorlopig genoeg had van het nieuws.

‘Ik heb genoeg lokale zaken om me zorgen over te maken,’ zei ik, ‘zonder daar ook nog internationale problemen aan toe te voegen.’

Alex vroeg me waar ik me zorgen over moest maken.

‘Daisy’s gezondheid, pre school onderwijs, schommelingen in haar gewicht, haar morele karakter, haar

gewelddadige neigingen en haar onverantwoordelijke vader,' zei ik.

Toen ging ik verder met andere familieleden.

'Mams diabetes wordt erger. Ze moet misschien binnenkort insuline gaan spuiten en ze heeft astma op latere leeftijd. En Omie Joan rookt nog steeds veertig sigaretten per dag...'

Ik denk dat Alex even wegdommelde, want op een gegeven moment waren zijn ogen dicht. Maar hij verzekerde me dat hij luisterde – hij had alleen last van een beetje jetlag.

Donderdag 9 januari

Middag

Alf heeft me nog steeds geen tijd doorgegeven voor het repareren van het dak.

Het begint een beetje frustrerend te worden, want ik wil Nick een definitieve datum geven waarop wij weer in het huisje intrekken. Ik kan de pub niet als tijdelijke woonplaats beschouwen als er geen einddatum in zicht is.

Bovendien zou ik wel wat rust kunnen gebruiken. De pub is erg lawaaierig. Ergens staat een tv (John Boy), radio (Pap) of YouTube-beautytutorial (Brandi) keihard aan. Callum